

Toespraak namens nabestaanden, van mevrouw Jager-Klein

Het is een gure najaarsdag in 1962. Onze vader moet 's middags nog weer aan het werk. Hij geeft mijn broertje een kus en mij een aai over m'n bol. En tegen mijn moeder zegt hij: "Tot vanavond, ik probeer op tijd thuis te zijn". Wanneer we 's avonds een boterham zitten te eten, wordt er aangebeld. Ik doe de deur open en zie de dominee staan. Hij heeft de taak gekregen ons te komen vertellen dat onze vader is overleden. Verongelukt met de motor met zijspan. Tijdens het inhalen van een auto, die hij wilde staande houden, sloeg de wind onder het zijspan. Hij botste tegen een boom en was op slag dood.

Als kind van 7 ontgaat je veel van wat de volwassenen zich dan onmiddellijk realiseren. Maar als je je vader in de kist ziet liggen, is de wereld echt veranderd. Ook mijn broertje van anderhalf zal iets gemerkt hebben. In de weken na het overlijden van onze vader verdwijnt de diensttelefoon uit de kamer. Ook het bordje "Rijkspolitie" wordt van de gevel geschroefd. Gelukkig wordt geregeld dat we in ons huis – een dienstwoning – kunnen blijven wonen.

Pas later valt het me op dat de woonkamer om de 14 dagen vol vrouwen zit. Dit zijn de echtgenotes van de collega's van onze vader. Op deze manier vormt het korps een vangnet voor onze moeder. En ikzelf merk het op straat. Als er een politieauto voorbijrijdt, klinkt het door de luidspreker: "Dag Marja". Ik heb mij gezien en niet vergeten gevoeld.

Ook de collega's van onze vader moeten een manier vinden om met zijn dood om te gaan. De collega, die in de zijspan met onze vader vertrok uit Appingedam, heeft zich lang schuldig gevoeld. Hij was immers uitgestapt en had onze vader tijdens die patrouilledienst alleen verder laten rijden.

De collega komt niet los van zijn schuldgevoel en wordt uiteindelijk voor zijn eigen welzijn overgeplaatst naar een ander district. Nu weten we dat hij moreel verwond was geraakt en zouden we hem hulp bieden. Toen kenden we dat nog niet.

31 Jaar lang, tot haar overlijden in 1993, heeft de politiefamilie onze moeder vastgehouden. De eerste 20 jaar gebeurde dat door de koffieclub van politie-echtgenotes. En daarna door de gepensioneerde collega's.

De jaren verstrijken en voor mijn broer is onze vader niet veel meer dan een foto in de kamer en een enkel verhaal. Voor hem is een vader iemand die er wel is in het gezin van vriendjes, maar niet bij ons thuis. Dan komt er eind 2005 een telefoontje van het politiebureau in Delfzijl: "Het is toch jouw vader die in 1962 bij Holwierde is verongelukt?" Zo begint het gesprek over het initiatief om de Tuin van Bezinning op te richten. Mijn broer en ik zijn enthousiast over dat voornemen en leveren krantenknipsels en ander belangrijke stukken aan. En zo komt het dat op 21 maart 2006, mijn broer en ik, samen met onze echtgenotes, bij de opening van de Tuin van Bezinning aanwezig zijn. Om met de woorden van mijn broer te spreken: "Nu pas begint mijn vader voor mij tot leven te komen en krijg ik een beeld van de man die hij is geweest. Hier in de Tuin van Bezinning is het waar papa voor mij het meest bestaat."

In de jaren erna lukt het bijna altijd om met ons vieren de herdenkingsceremonie bij te wonen. Het is ieder jaar een betekenisvolle dag. Een waardig eerbetoon aan de politiemensen waarvan het monument de namen draagt. We ervaren erkenning en waardering. We ontmoeten elkaar, delen herinneringen, hebben oog voor elkaars verdriet en er is troost. Samen blijven we over hen spreken en hen herdenken.